

Em Chọn Nơi Đây

Lưu Anh Vũ

Chương 3

Hai năm sau, Kiệt nhận bằng AA degree in Computer Science và được transferred to UCI để học tiếp chương trình BS.

Một buổi chiều từ trường về đến nhà Kiệt nghe mẹ nói:

- Con có thư bảo đảm nhưng không có con ở nhà, má ký nhận thay cho con nè.

Kiệt hoa cả mắt:

- Má, thư của Chi gửi từ trại tị nạn Hồng Kông!
- Mô Phật, má mừng quá. Nếu không có gì riêng tư, con đọc cho má cùng nghe coi.

Trại Tị Nạn Hong Kong, ngày 15/2/1978

Anh thương nhớ,

Em đã đến Hong Kong vào ngày mùng 3 Tết Mậu Ngọ bằng ghe đánh cá xuất phát từ Cát Bà đêm giao thừa, mất 3 ngày 2 đêm trên biển.

Trước hết cho em kính lời hỏi thăm bác cùng các anh chị với lời chúc sức khỏe.

Em muốn viết thư cho anh ngay khi đến trại nhưng quá mệt mỏi sau chuyến hải hành. Bây giờ em đã tạm ổn và đã được sơ vấn bởi HCR. Họ đã xem giấy tờ của em gồm:

- 1/. Bức thư của Anh,*
- 2/. Giấy khai trừ Đảng,*
- 3/. Giấy buộc thôi việc.*

Em được hỏi tại sao muốn đi tị nạn, và muốn xin tị nạn ở Quốc Gia nào. Em đã trả lời:

- 1. Quyền tự do luyến ái của tôi bị chà đạp: Tôi đã bị khai trừ khỏi Đảng Cộng Sản vì tôi yêu 1 cựu Sĩ Quan của QLVNCH.*
- 2. Quyền sống, làm việc và mưu cầu hạnh phúc của tôi cũng bị tước đoạt vì họ đã sa thải khỏi sở làm khi tôi không hề phạm kỷ luật mà chỉ vì thực thi quyền tự do luyến ái của tôi.*
- 3. Tôi muốn xin tị nạn tại bất cứ Quốc Gia nào miễn là nơi đó có Tự Do.*

HCR trả lời rằng em có vẻ đủ điều kiện để được định cư tại Hoa Kỳ (you appear to qualify for resettlement to The United States as a refugee). Hồ sơ của em sẽ được chuyển cho phái đoàn Mỹ. Nhưng họ cũng nói thêm rằng những chứng từ của em không thể xác minh được với Chính Quyền VN trong lúc này nên nếu muốn cho hồ sơ có thêm yếu tố thuyết phục thì em cần một AFFIDAVIT có chữ ký của anh. Anh có thể giúp được em không?

Vài hàng cho anh. Em kính lời chào bác và gia đình. Mong tin anh.

Em

Đỗ Lan Chi.

TB: em không chịu hôn qua đại dương đâu, chỉ muốn vượt thôi!

Đọc xong thư Kiệt phóng xe ra nhà băng mua ngay một money order 500 USD gửi ngay cho Chi kèm một lá thư ngắn gọn:

Em yêu,

Gia đình anh có lời thăm hỏi và chúc mừng em. Riêng anh thì chắc là đêm nay không ngủ được. Anh gửi em 500 USD để tiêu vặt. Còn mọi thủ tục pháp lý em khỏi lo, anh sẽ làm tất cả những gì có thể, để mình sớm có nhau. Em trả lời những câu hỏi rất khôn khéo. Ngày mình đoàn tụ không xa đâu em.

Nhớ em nhiều.

Anh
Kiệt.

Tối đó, Kiệt điện ngay cho Dean để hỏi ý kiến về trường hợp của Chi. Dean rất vui mừng khi Chi đã thoát ra khỏi vòng cương tỏa. Dean hướng dẫn Kiệt những giấy tờ cần phải làm và giao cho Dean trong vòng 3 tuần. Kiệt rất tin tưởng ở Dean, vì dù sao Dean cũng là một luật sư tòng sự tại Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ.

Thời gian đầu đi học, Kiệt phải cần sự giúp đỡ tài chánh của chị Anh Thư, nhưng sau 1 năm Kiệt chẳng những có thể tự túc được mà còn có được vài chục ngàn dollars trong bank, nhờ vào năng khiếu nhạy bén trên thị trường Stock. Kiệt thấy an tâm và tin rằng mình sẽ lo cho Chi được đầy đủ khi Chi đến Mỹ mà không làm phiền đến chị mình nữa.

Hai tuần sau thì Kiệt đã hoàn tất những giấy tờ Dean yêu cầu. Dean làm thành 2 hồ sơ: 1 gửi HCR, 1 gửi cho INS Hoa Kỳ. Đầu tháng năm/1978 Kiệt nhận giấy báo của HCR yêu cầu Kiệt deposit tiền để thanh toán vé phi cơ cho Chi. Và Chi sẽ đến Phi trường LAX lúc 9:30 am ngày June 5th, 1978. Kiệt thông báo ngay cho Dean để chia sẻ tin vui và cũng để cảm ơn Dean đã nhiệt tình giúp đỡ đồng thời nhờ Dean chuyển lời mời của Kiệt đến những người bạn của Dean, những người đã từng quan tâm đến Chi, ra Phi trường LAX vào ngày đó để đón Chi và tham dự bữa tiệc mừng tại nhà hàng Seafood ở Westminster.

Chuyển tiền cho HCR xong Kiệt đếm từng ngày và cảm thấy thời gian như dừng lại. Chi cũng chẳng khác gì hơn. Từ ngày được đưa ra trại chuyển tiếp để làm thủ tục, lăn tay, chụp ảnh, khám sức khỏe, chích ngừa, Chi cũng chẳng tài nào ngủ được ngon giấc vì nôn nao, bồi hồi nghĩ đến ngày mình gặp lại Kiệt sau những tháng năm dài nhung nhớ.

Cuối cùng ngày vui cũng đã đến!

Chuyến bay 8. . . . Cửa hãng hàng không Northwest mang người con gái, lần đầu tiên trong đời được bước lên chiếc phi cơ, lại là phi cơ to nhất, Boeing 747, đến một đất nước vĩ đại nhất: Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ. Chi mang một cảm giác lâng lâng khó tả. Không ngờ cuộc đời mình có được ngày hôm nay. Nhìn qua cửa sổ phi cơ, biển trời mây nước, Chi cảm thấy con người thật bé bỏng trước thiên nhiên. Rồi nàng chợt nhớ đến cha mẹ, anh em. Hai người anh đã nằm lại một nơi nào đó trên dãy Trường Sơn hay cạnh một dòng sông hiu quạnh nào đó. Không biết giờ này bố mẹ đang làm gì, có nghĩ đến đứa con gái lạc loài đang đành đoạn bỏ lại quê hương để đi về một miền đất hứa xa xôi, không hẹn ngày trở lại. Giòng tư tưởng lênh đênh trôi về quá khứ đã ru nàng vào giấc ngủ khi hai dòng nước mắt còn hằn trên đôi má.

Mới 8 giờ sáng Kiệt đã lẳng xăng hỏi mẹ ra xe vì sợ nhờ kẹt xe Chi sẽ hoang mang khi không gặp Kiệt ra đón, điều mà Kiệt không muốn. Vì theo lẽ thường, hôn nhân là ngày trong đại nhất trong cuộc đời, nhưng với Kiệt và Chi, ngày này có thể quan trọng hơn. Vợ chồng Dean Anh Thư cùng 3 người bạn Mỹ đi chung 1 chiếc xe van. Vợ chồng Tuấn cáo lỗi không đi được, nhưng sẽ đến dự tiệc lúc trưa. Kiệt đi chiếc sedan cùng mẹ ghé tiệm hoa lấy bó hoa Kiệt đã đặt trước và đến LAX lúc 9 giờ. Phi cơ đáp đúng giờ nhưng Chi còn phải trải qua thủ tục nhập cảnh để nhận giấy I- 94 mất thêm khoảng 20 phút. Nhưng đối với Kiệt lúc này một phút dài hơn thế kỷ!!! Nhân viên di trú hướng dẫn Chi bước ra ngoài, Chi đang ngơ ngác nhìn quanh quất thì Kiệt đã nhận ra Chi với hành lý chỉ có một xách tay. Kiệt bước tới gọi Chi! Chi nhận ra Kiệt liền buông xách tay chạy đến, không màng tới bó hoa Kiệt tặng, Chi ôm chặt lấy Kiệt khóc ướt vai áo người yêu. Mọi người đều tôn trọng giây phút riêng tư và máy ảnh thi nhau loé sáng để ghi lại những hình ảnh cảm động này. Kiệt cuối xuống hôn lên tóc Chi và nói:

- Thôi nín đi em, rồi mình sẽ mãi mãi bên nhau. Em hãy nhận bó hoa, và đây là má anh.

Chi cuối đầu chào mẹ Kiệt. Bà bước tới ôm Chi vào lòng và nói:

- Đây rồi, con dâu của má đây. Mơ ước của má nay đã trở thành sự thực. Và đây là anh chị hai của con cùng những người bạn đã từng mong mỗi được gặp con.

Dean đến trước mặt Chi và nói:

- Welcome to America. On behalf of the American people and our family, I'd like to extend our best wishes for your new life in this wonderful country: USA.

Một người bạn của Dean đến nắm vai Chi và nói:

- You must be a heroine. We're so honored to meet with you today, Chi.

Kiệt dịch ra tiếng Việt cho Chi và Chi cũng đáp lại:

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.

Kiệt chào thua vì không tìm được câu tương đương trong Anh ngữ để dịch, đành nói:

- Mời mọi người hãy đến Sea Food Restaurant như đã xấp xếp.

Kiệt nói lớn bằng hai thứ tiếng và dìu mẹ cùng Chi ra xe. Mẹ nhường Chi ngồi phía trước với Kiệt. Xe ra khỏi phi trường, chui xuống đường hầm rồi leo lên xa lộ cao ngất, Chi nói:

- Từ Bắc vào Nam em đã thấy một trời một vực rồi. Bây giờ sang đây nhìn thấy nước Mỹ rồi em chả biết nói gì để so sánh nữa. Ô mà sao không thấy người đầu mà thấy toàn xe hơi không vậy anh?

- Xe muốn chạy thì phải có người lái, nếu không có người thì xe cũng đâu chạy được em.
- Thế còn xe đạp và xe gắn máy đâu?
- Ở Mỹ người giàu mới đi xe đạp, còn những người đi xe gắn máy là những người liều mạng em à.
- Sao lạ nhỉ?
- Vì người giàu họ thường mập phì nên họ phải đạp xe đạp cho gầy bớt, còn người đi xe gắn máy mỗi lần bị tai nạn là bác sĩ chẻ nên họ đúng là dân liều mạng đó em.
- Em hỏi thật sao anh cứ trêu em hoài vậy? Anh mà không bận lái xe thì biết tay em.

Mẹ Kiệt thấy vậy nên rầy Kiệt:

- Em nó mới sang, con giải thích cho nó hiểu, chứ sao con lại giỡn rồi nó tưởng thật thì sao?
- Con thấy Chi mới khóc, nước mắt chưa khô nên con muốn chọc cho Chi cười đó thôi má à.
- Anh trêu kiểu đó em chỉ tức lên mà khóc tiếp thì có.
- Người ta thường nói tình yêu là bông hoa và hờn dỗi chính là hương hoa đó em.
- Thế anh có bao giờ hờn giận em chưa?
- Sao không?
- Về chuyện gì?
- Thôi để chút nữa trong lúc ăn mình nói chuyện vui hơn, em đói bụng chưa?
- Cũng hơi đói, vì lúc trên máy bay em cứ cảm thấy nôn nao nên không ăn được.
- Dù sao cũng sắp đến rồi.

Kiệt vừa vào parking thì thấy vợ chồng anh Tuấn đã đứng chờ tại cửa nhà hàng, Xe van của chị Anh Thư cũng vừa đến. Kiệt giới thiệu với Chi vợ chồng anh Tuấn và chị Hạnh, anh Ba của Kiệt. Hạnh liền ôm Chi và nói:

- Cả nhà mong đợi ngày này, nhưng sáng nay anh chị bạn phải nhận lô hàng mới nên không ra phi trường đón em được, xin lỗi em nhé.
- Dạ không sao đâu anh chị, mời anh chị vào ạ.

Mọi người ngồi vào bàn thì món thứ nhất được dọn tới: bát bửu. Nhưng khi bắt đầu Kiệt mời mẹ tuyên bố khai tiệc:

- Cách đây hơn hai năm, má cũng có một ngày vui, đó là ngày Kiệt đã đến được bến bờ tự do và đoàn tụ với gia đình. Hôm nay lại thêm một ngày vui nữa vì gia đình ta có thêm một thành viên mới nữa đó là Chi, người đã luôn bên cạnh ân cần săn sóc Kiệt trong những ngày Kiệt nằm trên giường bệnh mà thiếu vắng tình thương của gia đình. Thay mặt gia đình má gửi đến con lời cảm ơn sâu xa nhất. Và bây giờ Kiệt, con hãy thay mặt Chi để nói lời cảm ơn đến mọi người đã bỏ thì giờ quý báu để ra đón tận phi trường và về đây chung vui cùng gia đình và đặc biệt Dean người đã bỏ nhiều công sức để lo cho Chi sớm có mặt hôm nay trên đất Mỹ.

Kiệt chuyển ngữ sang tiếng Anh những lời của mẹ, mọi người vỗ tay và Kiệt mời mọi người cùng nâng ly. Đang ăn uống vui vẻ, Chi hỏi Kiệt:

- Ban nãy trên xe anh bảo có lúc anh rất giận em, nhưng em nghĩ em đâu đã làm gì nên tội?
- Anh muốn được nghe em giải thích tại sao một bức thư em gửi từ VN sang cho anh, em chỉ viết được cho anh mỗi 3 chữ: "hãy chờ em"?

Chi cười tủm tỉm để chọc tức Kiệt rồi nói:

- Chẳng phải có lần anh đã nói với em rằng ngôn ngữ của tình yêu, đôi lúc một chữ cũng là thừa, mà ngàn trang vẫn thiếu. 3 chữ "hãy chờ em", em nghĩ không thiếu cũng chẳng thừa. Vả lại, anh đã bỏ em để ra đi không một lời từ giã, không một lời nhắn. Một lời cũng không. Một chữ cũng không. Anh để em phải chơi vơi trong đau khổ vì không biết anh đang ở đâu và ra sao. Anh có nghĩ đến tâm trạng của em lúc đó không? Thế mà có bao giờ em giận hờn hay trách cứ anh đâu, sao anh lại giận em vì một lá thư cô đọng nhưng đầy tâm huyết đó, lá thư đã nối lại cuộc tình mà có lúc, cả anh lẫn em, tưởng đã đi vào tuyệt vọng.

Nghe Chi nói Kiệt chết lặng người, rồi quay qua ôm Chi vào lòng và nói:

- Em, hãy tha thứ cho anh. Có lúc anh đã quá hẹp hòi. Anh đã sai rồi.

Tuấn thấy vậy liền bồi cho Kiệt một phát nữa:

- Anh thấy xét về tình lẫn lý chú Kiệt mày đều sai cả, nên có ngàn lời xin lỗi cũng không đủ. Bây giờ

anh đề nghị là: Chi, em phải rót cho Kiệt một ly rượu tràn đầy để Kiệt phải uống cạn thay lời tạ lỗi. Nếu Kiệt không uống thì Chi phải uống cạn để tỏ sự rộng lượng sẵn sàng tha thứ cho Kiệt. Mọi người đồng ý không?

- Đồng ý.

Chi rót đầy ly rượu và nói:

- Nếu bây giờ để anh Kiệt uống một mình thì anh sẽ chết. Em uống một mình em cũng chết. Em đề nghị ly rượu này em với anh chia đôi để gọi là cùng chia sẻ và tha thứ cho nhau. Anh chị thấy sao?

Kiệt liền lên tiếng:

- Không. Không được. Tội anh làm anh chịu. Bây giờ, em nhúng môi đi, anh sẽ uống hết. Kiệt đưa ly rượu lên môi Chi xong chàng ta nốc một cái cạn hết ly rượu. Mắt Kiệt trở nên lơ đãng và gục xuống bàn. Và buổi tiệc xem như chấm dứt.

Nếu không có mấy anh chàng Mỹ to con giúp thì có lẽ không ai dìu nổi Kiệt vào nhà. Kiệt nằm như chết. Mẹ Kiệt đã dọn sẵn một phòng cho Chi, nhưng mẹ vẫn nói:

- Chi à, mặc dù hôm nay má mới thấy hình hài bằng xương thịt của con, nhưng trong lòng má vẫn luôn nghĩ con đã là con dâu của má từ lâu rồi. Kiệt nó say quá, đêm nay con qua nằm với nó, lỡ đêm hôm nó có ói mửa gì con lo dùm má. Bây giờ con theo má đi một vòng nhà: đây là nhà bếp, 2 nhà tắm, phòng ngủ của má, và đây là phòng ngủ của con nếu con muốn ngủ riêng. Thôi bây giờ con đi tắm đi rồi đi nghỉ. Đi máy bay cả ngày rồi lại tiệc tùng nữa, chắc là con mệt lắm rồi. Trưa giờ má cũng chưa tiện hỏi thăm ba má con nữa, để mai vậy.

- Cám ơn má đã thương và chấp nhận con là dâu. Con sẽ cố gắng làm tròn bổn phận làm vợ làm dâu trong gia đình.